У таку спекоту навіть горобці поховалися. Тільки поїзди ходять і літаки літають. Та ще батько на комбайні в полі працює. А я йому воду несу. Витяг з криниці свіжої і налив повний термос. Щоб не зігрілася. Мати спиняла Почекай, каже, до вечора, нехай трохи спека пересядеться.

Можна, звичайно, було б і почекати.

Але ж спрага батькова не почекає. Я он коли захочу пити, то ніякого витерпу нема ждати. Беру та й п'ю відразу. А йому аж до вечора — із спрагою на комбайні Згори пече та ще й у животі пектиме. І ніхто води не дасть. Так, начебто в нього сина немає.

Іду вулицею. Все живе в холодку ховається: кози, собаки, коти, кури... Навіть бджіл не чутно. Потріскана земля аж гуде. На деревах листя жовтіє, хоч і не осінь у природі стоїть. Просто дощі обминають наше село. Я вже й не пам'ятаю, коли були.

Добре, що за селом лісосмуга є. Кидає на дорогу хвилясту тінь. Тут можна трохи передихнути. Хочеться прилягти на траву. Але — ні. Треба йти до батька.

Біжу полем назустріч хмарі Стерня тріщить під ногами, мовби горить. Термос уже став мені зовсім важким. Аж рука хоче відірватися.

З куряви виглянув червоний комбайн. Він гуде й двиготить. Здається, зараз здійметься в повітря й полине наді мною, над селом і зникне у високому небі.

Якби злетів, то що б я робив сам серед стерні?

Не злетів. Зупинився поряд зі мною. Курява повільно попливла до лісосмуги.

Батько виглянув з кабіни й одразу ж стрибнув на землю.

— Як же ти мене знайшов?!

Ще б не знайти! Комбайна аж у селі чути.

— Я тобі води холодної приніс...

— Води? Та ще й холодної? Ой, молодець!..

А далі дивується:

— Сам здогадався в термос залити?

— Сам. А хто ж іще?

— Кмітливий ти хлопець у мене...

До чого ж приємно, коли батько хвалить. Якби він попросив, то я ще раз у село й назад побіг би.

Сідаю з ним у комбайн. І зі скрипом та ревом, окутані хмарою куряви, пливемо жовтим полем.

Сонце в небі тремтить і здригається.

А день стелеться перед нами нескінченний, як світ.